

[illegible]

V Mladé Frontě Dnes uveřejnili nedávno dojemnou fotografii příslušníků policie, která s vrozenou zodpovědností sklízí plantáže trávy nedaleko "zlatého trojúhelníku" v okolí Hodonína /viz. mapka str. 2./. Z rozhovorů plyne, jakou důležitost své výpomoci zemědělcům přikládají. Porušík Polínko dokresluje fotografii vlastními autentickými pocity: "Nechápu, proč táta proti trávě brojil. Oč mu šlo? O frčku? My policisté děláme tuto práci rádi - dnes je nás tu třicet nebo i více - prostě hlava na hlavě. Užijeme si spoustu švandy a přitom pomáháme národnímu hospodářství." A jeho nejbližší nadřízený kapitán Škubáník? "Polínko patří k nejlepším desáčkům z řad policie. Dnes dělá už desátý žok a projevil o něj zájem Interpol pro chystanou mezinárodní marijánkovou brigádu v příštím roce v Nizozemí. Jeho slabinou je šlukování - příliš brzy vypouští kouř z plic, ale zato ty kecy... můžeme se z toho potrhát. Už teď se mi chvěje bránice..." / Výbuchy smíchu dušené oběma rukama/. Předseda státního statku si policisty nemůže vynachválit: "Dřou jako dobytek," říká ing. Čeněk, "a to jsme jim přislíbili pouze odměnu v naturáliích!"

Nedaleko od Uh.Hradiště se nachází vesnice, jejíž jméno znamená pro pěstitele marihuany totéž co pro papeže Vatikán - Buchlovice! "Museli jsme trochu přibrzdit," přiznává zástupce obecní rady, jenž si nepřál být jmenován, "kouřili nám tady už i farář s kostelníkem a babky si stěžovaly, že nemůžou trefit z kostela do starobince. Není divu, kadidlo obsahovalo devadesát procent kanabisu! Kvůli uklidnění pobouřené části veřejnosti jsme byli nuceni upus-

tit od moderního trojpolního systému pěstování marihuany a vytvořit takzvaná "Potěmkinovská kukuřičná pole"- tedy lány, kde na okrajích roste sice kukuřice, ale za prvními řadami tohoto plevelu se již pne hradba marihuanových rostlin." Na fotografii z tradiční pěstitelské oblasti "Padělky" nehlíží přes listy kukuřice větve marihuany obsypané těžkými okoličnatými květy.

A na konec naší reportáže zavítáme do Výzkumného a šlechtitelského ústavu v Praze Podolí. Zde se nás ujal podnikatel A. Zahraďa, který nás provázel jednotlivými pokusnými pozemky. "Hlavně nesadit po marihuaně mák," uvedl nás se širokým úsměvem do příjemně vyhrátého skleníku, "páda potřebuje odpočinek no a spotřebitelé rovněž. Nasadíme proto raději třeba brambory, dalším rokem žito a pak teprve zvolenou odrůdu marijány. Trojpolní hospodaření se osvědčilo mnohem lépe než zastaralé střídavé, kdy nedočkavost vedla některé rádobyzemědělce k vysazování trávy každý druhý rok." Přistoupili jsme k nástěnné mapě vystihující grandiózní úspěch přechodu k trojpolnímu hospodaření. Všimněte si prodlev v substituci střídavého systému trojpolním v zdevastovaném Krušnohoří a dále nerušení přechodu v okolí rozestavěného díla Gabčíkovo-Nagymarosz. Hrůza, čeho všeho je schopen člověk neuvažující ekologicky! "O dva baráky dále přerazil marihuanové aroma docela jiný "ozón". "Tady pěstujeme pokusné krysy," vysvětloval A. Zahraďa a zval nás dovnitř. "Citlivé ptváčky - koncentrujeme jim kouř v klecích a sledujeme pak, jak se blaženě rozvalují, poskakují a dovádí. Podle míry účinku hodnotíme i kvalitu marijány. Je to celá věda, holenkové! Některá starší zvířátka jsou už tak prohulená, že vypouští dým řitním otvorem."

Odjížděli jsme z Prahy s dobrými dojmy. Péče o žírné lány našeho zeleného pokoušeníčka je v těch pravých rukách. A ještě dlouho nám znělo v uších cinkání medaile pana A. Zahraďy, když na ni poklepal kloubem ukazováčku řka: "Hle, zvuk odrůdy Tura-turafilis, jenž obletěl celý svět!" Inu české ruce a česká hlava zase jednou prokázaly platnost nepsaného zákona, že malé nebo velké státy tvoří jen malí nebo velcí občané.

J.M.C.

Skromný Magic pro upřímné

Konec !

Why

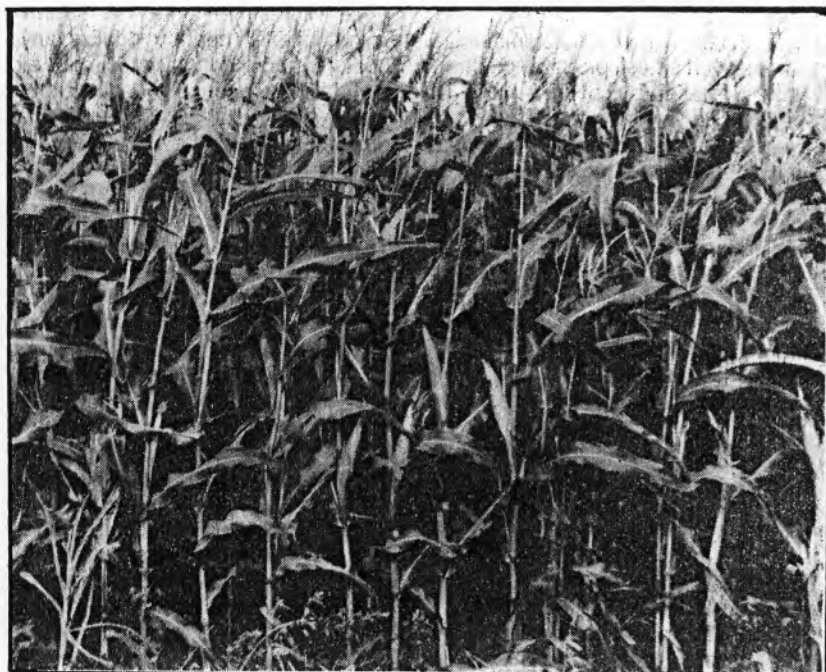

S marihuanovými plody našich polí se úspěšně chlubí a konkuruje v síti tržnic a u prodejců.

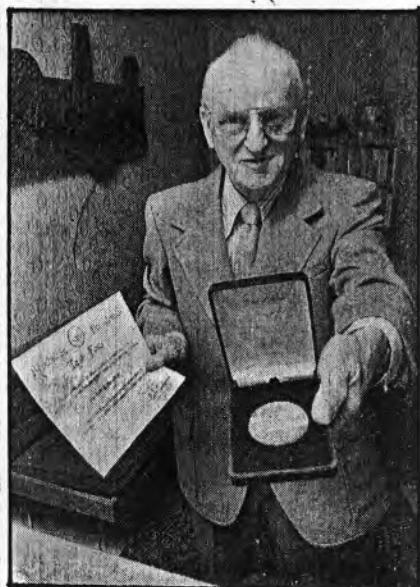
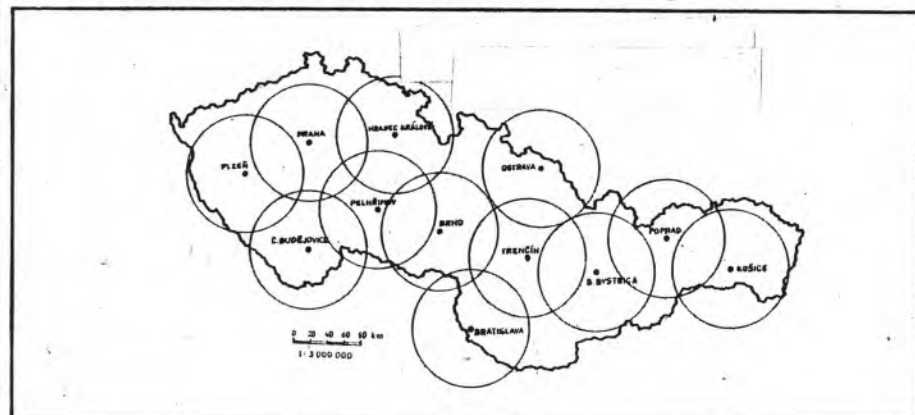
dole:

Trojice maskovaných úspěšných překupníků marjánky z trati Přerov-Břeclav. Zleva: Jan Šupka, Eduard Tomešek a Karel Stínač ml.

vlevo: A co víc nás může potěšit, než je pohled na zrající lány marjánky. Foto je z "padělků" na Buchlovicku.

mapka dole: Na mapě ČSFR jsou zakresleny oblasti s nejúspěšnějším přechodem od střídavého k trojpolnímu systému využití marihuanových polí.

vlevo: Podnikatel Albert Zahrada & Big Boos se chlubí medailí za nejlepší výpěstek marihuany roku 1991. Jde o nový poddruh Tura-turafilis. Blahopřejeme.

připravil. K. K.

PRAVDA O VLAŠTOVKÁCH

Svět kolem nás je plný záhad. Člověk je tvor zvědavý a snaží se přijít všemu na kloub. Proto vznikla věda jako instituce odhalování principů a zákonů všeho ve světě. Ovšem institucionizovaná věda posledního století již dávno přestala být kolbištěm, na němž mají všichni stejná práva. Univerzity, ústavy, kolegia a kabinety - to je elita, která si uzurpovala nárok na pravdu. Jí podaná vysvětlení jsou předkládána jako definitivní a nenapadnutelná. Vyvrátit je perspektivně může zase jenom ona - společnost diplomovaných a tudíž neomylných. Diskvalifikace badatelů-individualistů je kamuflována výroky o jejich neserióznosti. Poznatky pryčtící z tohoto intelektuálního podzemí jsou označovány za "paravědu", která je dobrá tak na to, abychom se pobavili. Tak to prostě je. Nikdo s tím nic nedělá, lidé kvůli tomu nevycházejí do ulic a neskandují hesla žádající rovnost pro všechny. Proto však ti skuteční vědci přece nepřestanou bádát a přinášet světu poselství o tajemnosti jeho samého.

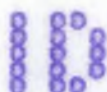
I já přicházím se svou troškou do Božích mlýnů. Čas ukáže nakolik jsem se mýlil či nakolik jsem byl práv. Momentálně ale misím trvat na opravdu důkladném posouzení výsledků mé dlouhodobé vyčerpávající práce. Vždyť nejde o žádnou maličkost. Vždyť jde o vlaštovky!

Vlaštovka je pták. Zcela banální, nijak převrácené tvrzení, i když pro mnohé letité pracovníky Ústavu přírodovědeckého, sekce ornitologické v Příbrami bude jistě překvapením. I díky nim koluje mezi lidem obecným v tomto ohledu řada pověr.

Největší blbostí, jaká kdy z těchto máslom pomazaných hlav vzešla, je charakteristika vlaštovky jako stěhovavce. Její přílet a odlet prý limituje léto /sic!/ Zimu by podle těchto teorií měla vlaštovka trávit v Africe. Jaká pošetilost! Stačí se podívat na její fyziognomii, soustavu svalstva a velikost křídel abychom zjistili, že cesta do Afriky je pro vlaštovku zcela nemožná. A i když vlaštovka poměrně dobře vidí, není schopna z výšky několika desítek metrů rozeznat, zda letí nad lesem, polem nebo řekou /jenom na Zemplínské Širavě se jich ročně utopí kolem 2.000/.

Roky jsem si lámal hlavu, co tedy vlaštovka v zimě dělá, že ji není nikde vidět. Rozhodně bychom ji nemohli přehlédnout a přeslechnout. I ten stupidní vrabec se nám svým hašteřením připomíná každý den od listopadu do dubna. Kam se ale potom vlaštovky podějí, když neletí do Afriky ani nikam jinam? /Je totiž zjištěno, že na určitém území se každoročně vyskytuje pouze určitá komunita, tudíž můžeme hovořit o vlaštovkách českých, bevských nebo tyrolských/. Kolik bezesných nocí a produmaných dnů pro mne znamenal tento problém. A přitom řešení bylo na bílé dni. Ba co dím - přímo na očích. Jednoduché a elegantní, zkrátka takové, jaké má být, mbychom se mohli plácnout do čela a překvapeně vykřiknout. Je ovšem také vědecké, doložené řadou pozorování, experimentů a četných dokladů řádně vyplněných a neoddiskutovatelných.

Stačilo opravdu málo. Upřít pozornost na způsob, jakým vlastovka hnízí. Příbytky pro své mláďata rodiče tseví pod různými převisy /přírodními či umělými/ z bláta smíšeného se slinami, větvičkami a drobnými kaménky. Takto zbudované hnízdo je nejen zajímavé po architektonické stránce, ale má i řadu dalších vynika-

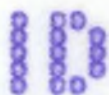

jších vlastností, především velkou pevnost. Proč si ale vlastovka nestaví hnízda jaká mají jiní ptáci? Proto, že je zvyklá žít pod zemí!!! Hned vše vysvětlím, zdržte se prosím apriorní zaujatosti vůči mé tezi.

Jako pracovní skupinu pro své pozorování jsem si vybral man-
žele, kteří se usídlili pod okapem mé vilky. Samce jsem označil
jako Karla, samici jako Martu. Z počátku to vůbec nevypadalo, že
by Karel s Martou chtěli žít společně. Jen si tak poletovali a zba-
vovali mou zahrádku obtížného hmyzu. V půli června se jejich čin-
nost stala vpravdě usilovná a cílevědomá. Za 36 hodin vybudovali
festovní hnízdo s malým vstupním otvorem. Marta teď již nevyleto-
vala tak často jako Karel. Oprávněně jsem usoudil, že sedí na
vejčích. Po 24 dnech, 13. července 1988 Marta vylétla v 8 hodin
37 minut z hnízda a vzrušeně poletovala kolem. Přilákala tak Kar-
la, který čas potřebný pro zahřívání vajec spával v nedalekém
parčíku. Oba společně vlezli do hnízda. V 8.56 zase oba vylezli
a začali lovit hmyz. U vstupního otvoru jejich domečku se ale
obejevila další vlastovčí hlavička. V 9.01 jsem konečně našel
žebřík a přástevil jej ke zdi. S baterkou v ruce jsem nepočítal
tři holátka. Označil jsem je jako MK 1, MK 2 a MK 3.

Psak už nezbyvalo než čekat potřebnou dobu, až mláďata dospějí do takového věku, aby mohla i ona okusit slast pohybu vzduchem za pomoci vlastních křídel. Do svých záznamů jsem bohužel musel zaznamenat i jednu tragickou příhodu. MK 3 přecenilo své síly, podlehlo zvědavosti a v touze vznésti se k obloze upadlo na dlažbu a zlomilo si vaz. Co bylo tragédií pro Karla a Martu, bylo zajímavou příležitostí pro mne jako vědce. MK 3 jsem odnesl do své laboratoře. Karel s Martou nijak zuřivě neprotestovali. Chtěl jsem především zjistit, čím vlastovky svá mláďata krmí. Tolik hmyzu přece nemohly pochyťat, aby zajistily dostatečnou výživu svým dětem. Po pitvě a odebrání vzorků ze žaludku jsem byl notně pifpal. Nebylo sporu o tom, že MK 3 kromě obligátních much požílo též dobře rozmělněného členovce, nepochybně žížalu. Ovšem, můžete namítnout: Kos se taky živí žížalama. Jeneže až doposud se o vlastovkách tvrdilo, že chytají výhradně hmyz. A vůbec na zem sedají velice zřídka. V těchto souvislostech se můj objev jeví jako naprosté novum.

Zealal jsem si proto Karla a Marty všimat trochu více. Co mi to jen dalo bĕhání sledovat je na výpravách za potravou. Ale stálo to za to. Oba z hnízda vylétaávali víceméně laxním způsobem, za hmyzem se nijak zvlášť nehonili. Vlastně jej slupli jen když jim přišel vyloženě pod nos. Zaráž jící bylo, že se mi občas jeden z nich na pár sekund ztratil z očí, ale pak jsem pospolu zahlédl o kus dál, jak pokračují v letu. Nedalo se nic dělat, musel jsem /i když nerad/ používat těžkou, běh komplikující videokamera. Při přehrávání jsem záznam maximálně zpomelil. Karel i Marta nelétali nijak vysoko. Většinou ve výšce 3-5 metrů. Hlavičky měli pod dosti ostrým úhlem skloněny k zemi. Jelikož jsem již věděl, co hledám, nemohl mi tento fakt uniknouti. Později jsem si jej ověřil u dostatečně velkého vzorku. Sledovaný pár tedy letěl jakoby nic. V určitých intervalech se jeden z partnerů s křídly přitisknutými k trupu propadl jako kámen k zemi, aby téměř současně vzletl se zmítající se žíželou v zobáku. Ve dvou případech se mi dokonce podařilo zachytit Karlův prámik pod povrch. V těchto případech nikdy nevlétl stejnou dírou. V té chvíli jsem byl již nezvratně přesvědčen o správnosti svého předpokladu. K definitivnímu potvrzení ale pořád scházelo ještě několik kroků.

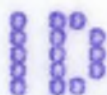
Předně bylo nutné objasnit, jakým způsobem se vlašťovka žije pod zemí pohybuje. Nechci činit dojem na kolenou slzícího kajícíka. Vědecký výzkum je sám o sobě zdůvodněním jakékoli aktivity, nicméně přiznávám se: zastřelil jsem tlakovou pistolí T-63 vzor Standard mně osobně známou vlašťovku-samičku, která se nedopatřením zataulala k oknům mé pracovny. Sotva padla na parapet, šup s ní do laboratoře. Netrvalo to dlouho a byl jsem schopen rekonstruovat vlašťovčin pohyb pod zemí. U zobáku je vše jasné. Svým tvarem i vybroušením je k podpovrchové činnosti přímo stvořen. Důmyslný /a to jak svou existencí vůbec, tak i nenápadností/ je mechanismus křídel. Na jejich koncích je křídelní kost nepatrně rozšířena a především - je v délce 7 mm dutá. Dutina je vyplněna mazem na glycerinové bázi. V tomto sajrajtu je zasunut mírně zakřivený dráp, který jednoznačně slouží k hrabání. Vlašťovka se tedy pomocí zobáku a zainženýh drápků provrtává hlínou, křídly a nohama /jejichž prsty dokáže obrátit k sobě, takže vytvoří jakési lopatíčky/ nahrebanou hlínu srazím rozmašťuje a udusává po stranách raženého tunelu. Nechybělo mnoho a zvolal jsem Heuréka! Bylo 3. srpna 1988. Večer jsem v křesle po dědečkovi kouřil drahé doutníky a pil muškátové víno ročník 1936.

Počínaje následujícím dnem jsem ze své "rodinky" nespustil oči a čočku kamery. Záznamy proniknutí pod zem se utěšeně množily u Karla i Marty. Nezbyvalo než čekat. Ke konci srpna začínala na krátké výlety opouštět hnízda i MK 1 a MK 2. Blížila se doba odletu vlašťovek do ~~překr~~ Afriky /HAHAHA/.

I potom, co mláděta dorostla a byla samostatná, vracela se rodinka do svého domova. Nebylo také divu. Karel začal s výukou lovu pod zemí. K mému překvapení již za chvíli MK 1 a MK 2 s neprostou samozřejmostí vnikali do děr. Ve struktuře jejich instinktů má zřejmě i tento své výrazné postavení. Zároveň však vyvstaly problémy. Jak postupovat, až se vlašťovky definitivně zahřebou? Situaci jsem měl poněkud ulehčenou tím, že Karel s Martou hodlali nepochybně přezimovat v mé zahradě. Jejich výpravy za potravou se totiž postupně omezovaly jen na tento prostor. Rozhodl jsem se proto k poněkud zoufalému kroku. Na vlastní náklady jsem na zahradě nechal navršit 53 kubíků zeminy doufaje, že se vlašťovky zahřebou zrovna tam. Aby bylo vše v maximální míře přirozené, promíchal jsem dovezenou hlínu s půdou zahrady a trochou kompostu. K hromadě jsem přistavil pět pozorovacích kukání s velkými skleněnými okny zaříznutými v hlíně. Více se opravdu udělat nedalo. Až do konce září jsem s mimořádným úsilím sesbírával žížaly, brouky a vůbec všechny podzemní havěti, aby má "hora" ožila, a hlavně aby lákela Karla s Martou.

Má snaha nebyla marná. 29. září v 5.15 vlašťovky definitivně opustily hnízda a zakopaly se tam, kde jsem je chtěl mít. Nastala nejzávažnější ale také nejzajímavější fáze experimentu. Komu se až doposud podařilo pozorovat pohyb vlašťovky pod zemí? Koho vůbec jen napadlo, že by vlašťovka v podzemí mohla přezimovat?! Jenom ane!!!

Bylo zřejmé, že zpočátku nebude rodinka příliš šmejdít po okolí, nýbrž se pustí do stavby nového příbytku. A měl jsem z pekla štěstí! Hlavní noru si vyhloubili u kukane číslo 3. Snad jim hledkový povrch skla ulehčoval práci a hlavně byl tou nejpevnější stěnou, jakou si mohli přát. Hlavní nora o rozměrech 500 x 320 x 150 mm /míry jsem musel odhadovat/ sloužila především jako ložnice. Vedle ní si vyhloubili zásobárnu přibližně polovičních rozměrů, kterou

okamžitě začaly plnit potravou. Stěny ložnice neustále zpevňovaly trusem, u zásobárny se spokojily se zaschlým blátíčkem.

Po zabydlení začaly vlašťovky vrtat nekonečnou síť svých chodbiček. Postupně pronikly celým návrším a dostávaly se i do půdy zahrady. Spěch, s jakým plaily svou zásobárnu, mne přivedl k doměnce, že se chystají uložit k zimnímu spánku. Bylo to však jinak. Život vlašťovek pod zemí se řídí pravidelnými týdenními cykly. Dosud se mi nepodařilo zjistit proč zrovna sedmidenní perioda, ale tato drobnost je věci dalšího výzkumu. Vlašťovky tedy sedm dní shánějí potravu, aniž by spaly déle než čtyři hodiny. Během těchto sedmi ~~dní~~ dní naplní zásobárnu až po strop. Pak jen leží, žerou a štěbetají a z hlavní nory se nepouštějí do větších vzdáleností. Během ~~zima~~ tohoto odpočinku, který spíše připomíná bohapusté povelování, spižírnu dokonale vyžerou. Stěny ložnice zpevní další vrstvou trusu a poté opět začnou shánět něco k jídlu.

Velkého překvapení jsem se dočkal 12. prosince, kdy Marta snesla dvě vajíčka. To by bylo něco! Režanožování vlaštovek pod zemí - fakt, který by pro biologii znamenal snad tolik, co pro fyziku teorie relativity. Vidina nehynoucí slávy však byla záhy rozmetána. Karel nekompromisně obě vejce rozkloval a pak je společně celá rodinka požíla i se skořápkami. Přes vlnu zklamání jsem celou záležitost analyzoval a našel uspokojujivé řešení. Vápník. Myslí, že to netřeba komentovat. Během pobytu pod zemí se vše opakovalo pětkrát.

Zajímavým způsobem řešily vlašťovky otázku vzduchu. Využívaly k tomu jednak větráků vyrytých krtky, ale tyto kopečky i zdařile nepodobovaly. Takže až se vaše zahrádka zaplní krtičincem, máte jistě v zemi vlašťovky. Zde nutno podotknout pro zahrádkáře, že vlašťovky kořenům rostlin příliš neškodí a pokud je to jen trochu možné, jejich spleť se vyhýbají.

Pozorování se za krátkou dobu dostalo do vyjetých kolejí. Již jsem nevysedával v kukaních každý den a musím přiznat, že někdy jsem se vyloženě nudil. V podstatě se za celou zimu udála pouze jedna vzrušující příhoda. Dne 24. února v 16.35 vpadl do ložnice nepochbně rozlíčený krtek. Vlaštovky mu už od Nového roku /jak jsem dobře věděl/ chodily na žízely. To je jejich veliká nectnost. Ovšem i bez toho panuje mezi nimi a krtekem tradiční nepřátelství. Boj, který vypukl, byl tentokrát pro krta předem ztracený. Kdyby narazil na samotnou vlaštovku někde v chodbě, o vítězi by nebylo pochyb. Jenže taďy chudák narazil na výraznou početní převahu. Vlaštovky se na něj vrhly s krvelačným típotem a vše bylo do minuty hotovo. K boji používaly především zobáky a pomáhaly si i šrápky na křídlech. Ta troche krtekovy krve byla na místě vypita a krtek sám dostrkán do spižírny. Do jara z něho nezůstal ani chlup.

Čas se již vložene vlekl. Vleštovky dál sedm dní lovily a sedm dní žraly. Nic, co by stálo za zaznamenání, se nestalo. Konečně přišel květen /toho roku mimořádně teplý/. Jako první okusil čerstvého vzduchu Karel. 26. května na 17 minut opustil noru a proletěl se nad zehradou. Po jeho návratu zavládlo v rodině vzrušení. Všechny zásoby byly urychleně zkonsumovány a vleštovky si až do večera čechraly peří. 27. května přišel jejich den. Jedna po druhé vylézaly ze země a oslepené se krčily v houfu. Ale jen krátce. Jako první Karel, jako poslední MK 1 vystřelily do vzduchu a radostně vychutnávaly svou schopnost létat. Já jsem mohl spoko-

Exrudoprolétoúředníkpodnikatel

17.listopad je stránkou v učebnicích
a ti, kdož kdysi kradli v barvě rudé
smějí se

z poza brýlí
v ksichtě rudolící
a makej a drž zas krok
ty chudý kolozube.

Zas Ježíšek bumžíruje a staví další vilu
bouráky střídá
a z nich
chytře na svět zeje
s kumpány fízlovskými oděnými do civilu
peníze rozmnožuje tak
jako když vítr věje

Ač hlídačem, tak managerem zámeckého bistra
držkuje na změny celá jeho familie
jeho zrak zajiskří jako jasná jiskra
a na zdraví svého šéfa
vína si ulije

Rudá zář nad Kladnem a nad Ježíškovou vilou
k cílům smělým náš zástup povede
zapřu nos

a kdybych prošel s hálkou bílou
nad Tatrá blýskají
se mnou nic nikdo nesvede.

apotheosa:

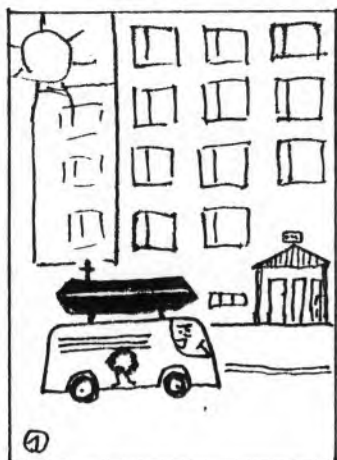
Na lánu zeleném
kde strní dlouhý sloup jak hlísta
v mramoru vytesán
tam hrdě kyne
Ježíšek - kapitalista.

/ K.K. /

COMIX VESELE POVIDÁNÍ

... JEDNOHO HORKÉHO PRÁZDNINOVÉHO DNE ZASTAVIL NA SÍDLISTI VÝCHOD PŘED
PANELÁKEM POHŘEBNÍ VŮZ ŠKODA 1203...

①

②

③

... Z OKNA PANELÁKU
VYHLÍDLA DOMOVNICE
PANI ANEŽKA NOUÁKOVÁ...

④

HALO, PANE POHŘEBÁK,
TADY NIKDO NEZEMŘEL
TO BYCH MUSELA O TOM
⑤ NĚCO VĚDĚT?

... FUNEBRÁK KLIDNĚ
JEDL A NEUNIÍMAL VOLÁNÍ
PANI NOUÁKOVÉ...

⑥

HALO, JSTE HLUCHÝ,
TADY NIKDO NEZEMŘEL,
TO JSTE SI SPLETL
VCHOD!!!

⑦

... ZASE NIC ...

⑧

... ALE AŽ DOPIL A ODHODIL
PAPÍR OD SVAČINY ZVOLAL..

⑨

NO, JA JSEM
PANI NOUÁKOVÁ

⑩

TAK VÁM VEŽU
JETI Z PIONÝRSKÉHO
TÁBORA...

⑪

KONEC

⑫